

Publicerad 2014-06-17 11:07 av den nakna poeten

att se det man har när det gott förlorat

när man vandrar ensam ser man inte saker som man gjorde
när man var älskad även om man var olycklig många gånger

när man möter någon man börjar älska så ser man en helt
ny värld som man inte såg när man vandrade ensam

allt det bittra gråa kalla döende känslan att vänta sin tid
när kärleken kommer och man tar i mot den känns det

som skälva herren har slagit ner hela sin hand med
regnbågen alla färger i hela min lilla värld för här är

ensamheten ett ord som längre inte finns det finns bara
värme färger kärlek i överflöd jag fylls av en euforisk känsla

laddad med endorfin och dopamin minna fötter har ej
kontakt med marken längre jag svävar älskad och lycklig

den känslan är obeskrivlig efter man har störtat åter
vandrar jag grå ensam känslan ut av att vänta sin

egen död finns där igen allt svart vit åter igen jag vandrar
ensam igen blind för allt i kärlekens namn som jag inte ser

[längre på min väg i ensamheten mot min destination döden](#)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren den nakna poeten med Poeter.se id #44999 innehar upphovsrätten